

StudPOL

Навчально-методичні матеріали: студентська газета
Випуск №16 (58)
Березень 2021

Початок весни асоціюється з жіночим святом, бо 8 березня ми вітаємо найрідніших – мам, бабусь, сестер, подруг з Міжнародним жіночим днем. Студенти 1 курсу в своїх етюдах поділилися думками про маму й весну.

Все починається навесні

Я люблю усі пори року. З приходом літа починається метушня на огороді, люди їдуть на море або в інші країни. Міста заповнюються зеленню, закінчується навчання, учні шкіл та університетів їдуть на заслужений відпочинок. Восени починає холодне, дерева та рослини жовтіють, ллють дощі. Починається збір урожаю. Учні повертаються до шкіл та університетів. У листопаді починаються перші морози. Коли настає зима, починаються й свята. День святого Миколая, Католицьке Різдво, Новий Рік, Православне Різдво, Старий Новий Рік, Водохреща...

А навесні усе народжується знову. Простає перша трава, розквітають авіти, прокидаються комахки, все пахне, знову метушня на огороді, екзамени, Великдень.

Усі пори року гарні, літом можна відпочити, восени починається робота, взимку приходять свята, але усе починається навесні – природа оживає та можна нарешті відпочити від морозів.

Андрій Мільдзіхов

Весно! Я чекаю на тебе!

Весна – це пробудження навколишнього світу, це перехід від холодної, злої зими до доброї, квітучої весни. Зараз минає останній місяць зими. Дні починають бути довгими і незабаром прийде довгоочікувана весна. Я люблю всі пори року, але весну – найбільше. Адже з приходом весни оживає все навколо, у людей прокидається сонячний настрій. Сонечко піднімається вище, краще зігріває землю. Зелене травичка, повертаються з теплих країв пташки. Вулиці, парки, ліси наповнюються пташиним співом. З-під торішнього листя пробиваються перші весняні квіти: підсніжники, проліски. Також моїй сім'ї, і мені зокрема, треба готуватися до весни з особливою повагою. Адже у кожного члена моєї сім'ї день народження саме навесні. Все це мрії, але вони незабаром здійсняться, тому що весна вже близько. Весно! Я чекаю на тебе!

Нікіта Калюжин

Дякую за життя!

Не дуже часто у різних виданнях мова йде про ту, хто оберігає від народження, про ту, хто годує, вчить ходити і розмовляти, про ту, хто окрилює своєю турботою і піклується, протягом усього життя – про маму.

Мамо, матінко, рідненька, саме ти заслуговуєш на тисячі «Дякую» і «Спасибі», твоя турбота про нас не вимірюється ні одним мільйоном доларів, але твоя посмішка гідна мільярдів квітів і захоплень. Серед буденної метушні дуже часто ми, твої діти, забуваємо сказати такі прості, але такі важливі слова вдячності, тому зробимо це сьогодні:

Мамо, пам'ятай про те, що ми тебе любимо і дуже вдячні за твій подарунок – наше життя!

Діана Пилипенко

Найніжніша

Для усіх мама – найближча та найрідніша людина, яка ніколи не зрадить, вона буде любити свою дитину, якою б та не була. Материнська любов сильніша за кохання між чоловіком та жінкою. Матуся завжди була, є і буде поруч, навіть якщо між нею і дитиною сотні тисяч кілометрів. Вона – янгол, берегиня усієї сім'ї.

Моя мама – найкраща. Їй навіть не потрібний макіяж, бо вона завжди чудово виглядає. Безліч дорогих серцю слів можна сказати про цю людину. Від її усмішки починають кружляти метелики всередині. Її погляд м'який, теплий, ніби весна, ніби сонечко, яке прожене усі хмари. А матусині руки – ніжні й добрі. Її любов – глибоке й світле почуття. Можна безкінечно писати про цю золоту людину. Я дуже люблю свою маму, бо вона в мене найкраща!

Юлія Роншина

Весна іде – красу несе

Другий місяць зветься лютий, А лютує він тому,

Що на світі довго бути Не доводиться йому. Вже незабаром ми зможемо перевернути календар і побачити на його нових сторінках найкрасивішу пору року – весну! Як можна її не любити? Адже це той прекрасний час, коли сонце знову починає грати з нами своїм теплим ласкавим промінням, а в небі наново лунає спів птахів, що поспішають на Батьківщину з далеких країн. Саме весна повертає людині той втрачений під час зимових холодів настрій: на обличчі з'являється посмішка, проблеми здаються вже не такими серйозними, а в голові зароджуються нові цікаві думки та ідеї. Через це мимохіть починаєш замислюватися, а чи не є весна чарівницею? Адже створюється враження, що з її появою починається зовсім нове життя. Оживає не тільки природа, а й усе людство! Особисто я найбільше люблю весну за перші квіти, за пишне цвітіння дерев, свіжість дощу, яскраві та барвисті кольори, за душевний спокій та відчуття щастя. Весна, насправді, і є щастя!

Олександр Носок

Берегиня сім'ї

Мама – перше слово для кожної людини. Материнська любов оспівана в піснях, про неї створено багато різних фільмів та мультфільмів, їй присвячено полотна відомих художників.

У тебе з нею може бути багато конфліктів, але мама завжди пробачить і допоможе. Вона твій найкращий друг. Мама завжди прийме тебе таким, який ти є насправді, і буде захищати від негараздів. Вона як янгол оберігає свою сім'ю від злих духів. А найголовніше – те, що для кожної людини найкращою є рідна мама.

Тарас Марченко

Про головне

Хто тобі медіа?

20 лютого 2021 року студенти-журналісти НУ «Запорізька політехніка» відвідали медіафорум «Хто тобі медіа?». У межах заходу відбулося вручення сертифікатів про завершення навчання в медіашколі від віжн-радіо «На дотик», серед випускників якої студентки 2 і 4 курсів спеціальності «Журналістика». До команди тренерів медіашколи входила експертка з медіаграмотності, доцентка кафедри журналістики НУ «Запорізька політехніка» Н.В. Островська.

Театр відчиняє двері

10 березня студенти факультетів соціальних наук та міжнародного туризму й економіки разом з викладачами Тонкіх І. Ю. та Єськовою К. В. завітали до Запорізького академічного театру молоді. До уваги театралів було запропоновано виставу «Двоє на гойдалці» за п'єсою В. Гібсона. Колектив ТЮГу завжди гостинно ставиться до наших студентів, ось і цього разу привітна атмосфера, чудодійна сила «малої» сцени та неперевершена акторська гра не залишили байдужим жодного глядача. Та й після закінчення вистави юні поціновувачі мистецтва ще довго обговорювали фінал п'єси. А слова подяки студенти зафіксували у книзі відгуків.

Пам'яті Тараса Шевченка

Традиційно 9 березня вся Україна відзначає річницю народження славетного Кобзаря. З цієї нагоди студенти НУ "Запорізька політехніка" взяли участь у мітингу пам'яті Тараса Шевченка.

Пам'ять Кобзаря вшанували, декламуючи вірші та виконуючи музичні твори. Мітинг завершився урочистим покладанням квітів до пам'ятника Тарасові Шевченку.

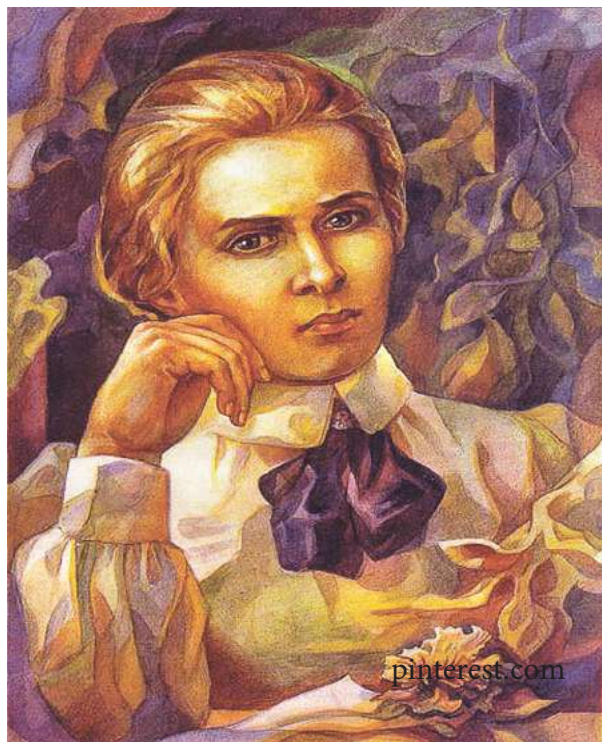
Жінку неможливо перемогти

У погоні за фемінізмом, популярністю, грошима сучасна людина забуває про великий внесок українських жінок минулого, пояснюючи це тим, що сучасна жінка сильніша, витриваліша і мудріша. Можливо! Але без досягнень у минулому не було б досягнень у теперішньому.

Давайте згадаємо геніальну дочку українського народу Лесю Українку. Поетеса, краса і гордість нації, духовний вождь української інтелігенції – всі ці епітети застосовують, щоб охарактеризувати Лесю Українку.

Жага до письменництва і активної діяльності у Лариси Косач від народження. Можливо, закладена на генетичному рівні, тому що мати Лариси – Олена Пчілка, не менш відома українська письменниця. Ще з дитинства вона прививала своїм діточкам любов до української народної пісні, казок і традицій.

Леся була другою дитиною в сім'ї. Першим був Міша. Діти були настільки прив'язані один до одного, що вигадали собі спільне ім'я – «Мішелосіє».

Деякі джерела пишуть, що мати Лесі дуже суворо і холодно ставилася до доньки. Навіть існує версія, що Леся була небажаною дитиною в родині. Мало хто знає, що у письменниці був дуже відомий дядько – Михайло Драгоманов, який і викликав у дівчинки інтерес до усної народної творчості, етнографії, міфології, а також вплинув на становлення Лесі Українки саме як письменниці. У 12 років дівчинка вже друкувалася у журналах, і ці публікації мотивували її працювати і розвиватися ще більше. Тому незабаром Леся Українка вже сміливо могла заявляти, що самостійно вивчила 11 мов. Ці знання допомогли їй у перекладі творів Гомера, Гюго, Байрона, Гейне і Шекспіра. Незважаючи на те, що Леся Українка була під негласним наглядом поліції і цензура не раз забороняла її твори, поетеса не опустила руки і почала публікуватися за кордоном – у Берліні, Празі, Відні.

Окрім того, Леся розширила традиційні жанри української літератури, вдосконалила можливості української поезії, розвинула естетичні концепції, стала найбільшим збирачем українського фольклору, зберігши його для нащадків

На мою думку, приклади і досягнення цієї українки можуть слугувати прикладом для мотивації, адже поетеса є прикладом жінки, яка мотивує не слухати хейтерів, робити те, що приносить радість і бути з тим, хто приносить щастя.

Вікторія Яковенко (СН-317)

Гойдалка - символ польоту

10 березня у Запорізького театру молоді відбувся черговий показ вистави «Двоє на гойдалці», поставленої Геннадієм Фортусом за мотивами п'єси американського драматурга і письменника Вільяма Гібсона.

Невелика сцена театру на деякий час перетворюється на великий Нью-Йорк, де несподівано зустрілись два самотніх серця. Вона – танцівниця, якій постійно не вистачає грошей, – Гітель Моска (Анна Симонова). І хоч в професії вона не реалізувалася, але з буденності може легко зробити свято танцю. Він – адвокат, невизначений, імпульсивний чоловік, що гостро переживає розрив з дружиною, – Джеррі Райан (Петро Желєв). Їх обох лякає самотність, тому вони тягнуться один до одного. На наших очах герої закохуються, сваряться і миряться, роблять боляче, але продовжують триматися разом, намагаючись створити своє нове життя. Образ гойдалки у цій історії набуває зовсім іншого смислу – гойдалки як можливості хоч ненадовго, але відчутти солодке відчуття польоту, від якого захоплює подих та приємно паморочиться в голові, яка дарує відчуття щастя та радості, проте приховує у собі небезпеку впасти і боляче вдаритися.

Вистава йде одним актом тривалістю 1 година 20 хвилин. І протягом усього часу ми маємо змогу спостерігати за чудовою акторською грою Анни Симонової та Петра Желева. Особливе враження справляють їх витончені, динамічні хореографічні номери, від яких складно відірвати очі. Головною проблемою постанови можна назвати брак декорацій. І якщо в одних сценах він відчувався як мінімалізм, який допомагає краще сфокусуватися на історії, задає атмосферу віддаленості, що в результаті дозволяє цілком і повністю зануритися у події на сцені, то в інших – вводить в оману і викликає нерозуміння з боку глядача. Так звичайна подушка спочатку виконує роль телефону, пізніше уособлює їжу, далі – лист, а наприкінці знову стає диванною подушкою.

Зате дуже вдалим здається рішення художника-постановника щодо кольорово-світлового оформлення. Воно не лише додає візуальної краси та інформує про зміни в часі, але й слугує засобом для вираження почуттів головних героїв.

Загалом вистава «Двоє на гойдалці» є вдалою інтерпретацією п'єси Вільяма Гібсона, хоча її складно назвати оригінальною. Вона не виділяється на тлі інших романтичних вистав, а через нестачу декорацій глядачу взагалі може здатися, що він знаходиться лише на репетиції спектаклю. Однак привабливість постанови полягає в щирості, зворушливості розповіді, а також у приємній та захоплюючій акторській грі, якій хочеться вірити і заради якої варто йти до театру.

Олександр Носок (СН-310)

Припинемо вбивати планету!

Купуючи щодня продукти в магазині, ти, напевно, і не підозрюєш, скільки у світі тварин, птахів і риб гине через звичайні поліетиленові пакети. Або прогулюючись увечері набережною та смакуючи каву в одноразовому стаканчику, навряд чи знаєш, що такий посуд не підлягає переробці. А коли миєш посуд і відволікаєшся на телефонну розмову із приятелем, навіть не помічаєш, скільки літрів води за цей час виливається даремно. Своїми щоденними звичками ми наносимо непоправної шкоди нашій Землі, а отже, неминуче наближаємо себе до катастрофи.

Людство нарешті повинно збагнути, що у природі все тісно пов'язано між собою. Сама людина теж частка природи і також пов'язана з землею, ріками, повітрям і всім живим. Наша діяльність впливає на навколишнє середовище. І чим більше розвинута промисловість і взагалі людство, тим більший цей вплив.

Зараз майже щотижня можна побачити по телевізору репортажі про стихійні лиха, гнів природи, почути сумні припущення щодо глобального потепління, а також попередження вчених про те, що нашу планету чекає екологічна криза. Тому, якщо не зупинитися зараз, то наслідки будуть жахливими.

Звичайно, окрема людина не зможе кардинально змінити ситуацію, яка погіршувалася протягом декількох століть. Проте вона може полегшити та призупинити її. Це не складно!

По-перше, потрібно припинити відправляти сміття в єдине звалище. Людині вдалося винайти речовини, невластиві природному середовищу – такі як полімери, побутова хімія тощо. Вони не можуть налаштуватися на природні цикли, а це призводить до виснаження природних ресурсів в одних місцях і забруднення територій в інших. А спалювання відходів тягне за собою надзвичайно небезпечні викиди в атмосферу. Тому єдиним правильним рішенням буде навчитися сортувати сміття, щоб по

тім переробити його на нові речі та матеріали.

По-друге, потрібно економити водні ресурси. Вода дуже цінна як для людини, так і для інших живих істот, адже без води не може жити жоден живий організм на Землі. Але за останні 40 років кількість прісної води на кожну людину в світі зменшилася більш ніж на 60%. І поки ця негативна тенденція лише зростає. То що ж може зробити кожен? Щонайменше – вимикати воду під час чищення зубів, замінити прийняття ванни на душ, тобто економити водні ресурси.

По-третє, потрібно купувати і готувати рівно стільки, скільки ви можете спожити. Справа в тому, що викинуті на смітник продукти активно гниють, виділяючи при цьому різні отруйні речовини, які в результаті впливають на зміну клімату. Крім того, харчова промисловість є великою енергоємною галуззю.

По-четверте, потрібно відмовитися від пластикових пакетів. Вони приваблюють своєю зручністю, практичністю, але недоліків пластикові пакети мають набагато більше, ніж переваг. Їх відходи осідають на звалищах і лежать там сотні років, забруднюючи при цьому ґрунт та воду. Також через пластикові пакети помирає безліч тварин, птахів та риб. І навіть сортування та переробка не врятовують ситуацію, адже це той матеріал, який, на жаль, не можна перероблювати декілька разів. Саме тому так важливо максимально скоротити споживання пластику.

Підсумовуючи, можна сказати, що природа зараз знаходиться не в кращому стані. Ми не зможемо закрити усі заводи і фабрики, які забруднюють довкілля, але свій внесок в охорону довкілля ми можемо зробити. Доля планети залежить від кожного з нас. І щоб людина мала можливість жити на Землі завтра, нам потрібно вживати відповідних заходів вже сьогодні.

Олександр Носок (CH-310)

10 цікавих фактів про Хортицю

Наш рідний острів Хортиця надихнув Т. Г. Шевченка та І. Є. Репіна на створення шедеврів. Він продовжує надихати своїми пейзажами сотні талановитих людей: фотографів, письменників, поетів і художників. Але багато з нас не знають або не пам'ятають тих таємниць, які Хортиця дозволила нам дізнатися. Ми забуваємо про своє коріння і свою історію, у відпустку їдемо до Туреччини замість того, щоб познайомитися з дивовижною природою України. Але інколи потрібно згадати й про рідний край. Розпочнемо зараз?

- Хортиця – це найбільший річковий острів не лише України й Дніпра, а й усієї Європи.
- Після здобуття незалежності острів Хортиця перший в Україні отримав статус національного заповідника.
- Перша Запорізька Січ була побудована не на сучасному «великому» острові, а на Малій Хортиці, яка після заснування запорізького Дніпрогесу майже повністю опинилася під водою. Те, що залишилося, носить у народі назву «острів Байди» на честь засновника першої Запорізької Січі Дмитра Вишневецького.
- Флора і фауна острова досить сильно відрізняються від материкових. Так, на досить невеликій території можна знайти степи, луки, хвойні та дубові ліси. На Хортиці знаходять притулок різні тварини: кабани, косулі, фазани, олені.
- Існує легенда, що саме на Хортиці загинув князь Святослав. Хоча на острові й встановлено пам'ятний знак, який вказує на «точне» місце його загибелі, ця історія – лише частина піар-кампанії. А реальне місце загибелі Святослава й дотепер невідоме.
- У музеї острова Хортиця зберігається чорний камінь, який утворився ще в льодовиковий період. Кажуть, що його прибило до острова під час зрушень тектонічних плит.
- На острові є Зміїна печера, яку можна побачити тільки з води. Існує легенда, що в ній колись жив дракон.
- На Хортиці є власний Стоунхендж. Він набагато менший за розміром, але розташування каменів точно повторює англійський еквівалент. Експерти говорять, що український Стоунхендж майже вдвічі старший і також використовувався як сонячний годинник.
- Кажуть, що на острові проживали справжні відуни. Вони вміли знаходити енергетичні стовпи та перетворювати їх на капища та вівтарі. Якись наповнювали жерців космічною енергією, а якись, навпаки, використовувалися для очищення від тяжкої земної.
- На острові Хортиця колись жили скіфи, тому тут і досі збереглися кам'яні статуї цих племен. Вважається, що місцевих скіфських ідолів краще не зустрічати на своєму шляху, тому що, куди б ти не пішов, постійно будеш до них повертатися.

Олександра Наливайко (СН-319)

Фото: Олександра Наливайко

Студентське життя

Привіт, мене звуть Поліна і я закінчую 2 курс Національного університету «Запорізька політехніка» за спеціальністю «Журналістика».

І сьогодні поділюся з вами враженнями про перші два роки навчання.

Багато хто говорить, що шкільні роки – найкращі і запам'ятовуються на все життя, я ж вважаю, що навпаки.

Студенство – найкращий часів у житті будь-якої людини. Саме за часів студентства молоді люди зустрічають свою любов, знаходять справжніх друзів і отримують почуття і емоції, яких більше ніколи не зазнають.

Посвячення в студенти, перша тусовка, безсонні ночі з підготовкою до іспитів – тільки мала частина того, що станеться з вами в універі.

Зазвичай школу нам обирають батьки, а от в який університет і на яку спеціальність піти – вирішуємо вже ми самі, тому тут скаржитися на те, що тобі щось не подобається в університеті, трохи нерозумно, як на мене.

Так що ж для мене студентство?

Відповісти, що це тільки навчання моєї майбутньої спеціальності, було б трохи дивно, але, з одного боку, це дійсно так, але з іншого – це, звичайно ж, цікаві заходи від універу, тусовки, екзамени, сесії, нові цікаві знайомства, але найважливіше – це віра в тебе. Так-так, несподівана така відповідь, правда?

У школі, коли ти говорив щось неправильно, вчителі намагалися переконати, що ти дурень неосвічений і потрібно сидіти мовчки; коли намагався висловити свою думку, то говорили, що ти ще не доріс, щоб мати власну думку, а в університеті ж тобі кажуть про те, що в тебе вірять, що у тебе все вийде.

Якщо щось не виходить, тобі допомагають з цією проблемою. І найважливіше – твою думку чують і враховують.

Поліна Діброва (СН-319)

StudPOL
Навчально-методичні
матеріали:
студентська газета.
Випуск: №16(58)

Укладачі: С. А. Панченко, В. Л. Погребна,
О. Ю. Пода, Н. В. Островська;
Рецензенти: Г. М. Волинець, К. В. Єськова;
Головний редактор: К. Ліхачова;
Редколегія: Наливайко О., Діброва П.,
Носок О., Яковенко В.

Комп'ютерна верстка та
дизайн: Ліхачова К.
Затверджено на засіданні
кафедри журналістики
Протокол №6
від 9 лютого 2021 року
Телефон редакції:
+38(061) 769-8-463